

ANNEANNEMİN KUYRUKLUYILDIZI

Babamla bazı pazar günleri bitpazarına gideriz. Çok değil, yılda birkaç kez. Babam, orada satılan şeylerin önünde durur, uzun uzun bakar, sonra bana;

“Kim bilir bunu kimler kullanmıştı Metin” der. “Acaba yeniyken nasıldı? Sonra niçin buraya düştü?”

Babam bitpazarından bazen kitaplar, bazen de onarım aletleri satın alır. Penseler, tornavidalar, kerpetenler, çekiçler... Onları evde birtakım şeyleri onarıırken kullanır. Bir kezinde benim odam için küçücük bir dolap aldı. Dolabın üç çekmecesine vardı. Bu çekmecelere kitaplarımı, defterlerimi koydum. En üstteki süslü çekme-

Anneannemin Akıl Almaz Maceraları

cesinin kilidi vardı. Babam anahtarı bana verdi:

“Anı defterini burada saklarsın Metin, sonra da bir güzel kilitlersin” dedi ve güldü.

Oradan öyle güzel bir ayna almıştı ki babam, çerçevesi cevizden di. Annem de çok sevdi, anneannemle ablam da. O aynayı dairemizin çıkış kapısının yanına koyduk. Sokağa çıkmazdan önce hepimiz orada kendimize bakıyorduk. Çünkü boy aynasıydı ve çerçevesinin üzerinde çok güzel süsler vardı. Kim bilir kaç yıllıktı. Ama babam, bir şeyin antika olması için yapımının üzerinden elli yıl geçmesi gerektiğini söylüyor.

Canım anneanneciğim, ne çok istedi:

“Ay beni de götürün şu pire pazarına” diye...

“Pire değil anneanne, orası bitpazarı” dedim.

“Ay neyse. Ben orada kim bilir neler neler bulurum...”

Babam, anneannemin huyunu bildiği için onu götürmüyorduk. O, pazarın içine bir girse, bir daha oradan çıkamazdı. Artık gördüğü her şeyin önünde durur, ne düşler kurardı kim bilir. Hele geçen gittiğimizde gördüğümüz, tezgâhın üzerine konmuş, ancak yarısı örülmüş bir sehpa örtüsünü o görse kim bilir neler söylerdi bize. Bana babam göstermişti:

“Bak Metin” demişti, “kim bilir hangi yaşlı hanım bunu tığla örüyordu. Bak, tığı üzerinde, örgü yumağı da yarım kalmış, öylece buraya gelmiş. Sanki biri onu alsın, o yaşlı hanımın yarım bıraktığını tamamlasın, der gibi...”

İşte anneannem, bu dantelin önünden ayrılamazdı. Biliyorum, içini çekerdi, eline alır, onu okşardı, belki de gözlerinden bir damla yaş süzülürdü. Ve onu mutlaka almak ister, o hanımın yarım bıraktığını bitirir, hiç

Anneannemin Akıl Almaz Maceraları

tanımadığı o insanı, danteli bitirmekle mutlu edeceğini sanırdı.

Ressam olmak isteyen insanların yarım bıraktıkları resimler de çoktu bu pazarda. Babam onlara da bakardı. Kiminin önünde güler, kimini beğenir, kimi için de;

“Şöyle biraz daha çalışsa bitirecekmiş” derdi.

Ne çok elektronik aygıt satılıyordu bu pazarda! Radyolar, televizyonlar, bilgisayarlar... Ama babam bunların hepsinin bozuk olduğunu, çoğunun da onarılamayacağını söylerdi.

Ütüler, eski tencereler, kullanılmış tabaklar, halı parçaları, ayakkabılar, gömlekler, ceketler öyle çoktu ki.

İnsanlar bu pazarda harıl harıl dolaşırlar, kendilerine gerekli olan şeyleri alırlardı.

Gerçekten ben de bu pazarı gezmekten hoşlanıyordum. Babam, cumartesi gecesi;

“Yarın bitpazarına gidelim mi Metin?” deyince;

“Ooo, yaşşa babacığım!” derdim.

“Ben deee!” diye bağıırırdı anneannem. Babam, anneannemi razı etmeye çalışırdı:

“Yorulursun anne, hem biz çabuk gidip geleceğiz.”

Anneannem çocuklar gibi alt dudaklarını sarkıtır, gözlerini yere diker, tıslamaya başlardı. Babam o arada bana, acele etmem için işaret ederdi. Biz çıkarken, anneannem hep aynı şeyi söylerdi:

“Hıh, eski püskü şeylerin arasında benim ne işim var?”

Babamla ne zaman bitpazarına gitsek, gözüm hep bir teleskop arardı. Çünkü teleskoplar çok pahalıydı. Babam bana teleskop alamazdı, bütçesi uygun değildi. Her zaman aynı şeyi söylerdi:

“Bir gün bir bakmışsın Metin, bu pazarda görüvermişiz bir tane, he-

Anneannemin Akıl Almaz Maceraları

men sana alırız, hem de çok ucuza. Amaaa...”

Ah işte, babamın bu “Amaaa”sı beni çok üzüyordu. Babam açıklıyordu:

“Buraya getirilen şeylerin çoğu bozuk olur, belki de hiç onarılmayacak denli bozuk... Ya aldığımız teleskop bozuk çıkarsa?”

O teleskobu tezgâhın üzerinde görünce kalbim küt küt atmaya başladı. Babama gösterdim:

“Babacığım, teleskop!..”

“Aaaa!” dedi babam.

Ah, buradaki satıcılar, sattıkları şeylerin hepsi için, “Sağlam, arızası yok” derler. Babam satıcıya sordu. Satıcı;

“Ühüüü, daha dün akşam yıldızları izledim, amanın bir yıldız var, bir yıldız var...” dedi.

Öyle heyecanlanmıştım ki... Bir anda sanki o posbıyıklı amca gibi ben de yıldızları görmeye başlamıştım.

“Alalım ne olursun babacığım” dedim.

“Dur bakalım Metin, belki çok para ister, hele bir ederini soralım.”

Babam, teleskobun ederini sordu. Kulağıma;

“Ederi uygun Metin, alabiliriz” dedi. “Ama bozuk olmasından korkuyorum. İçinden bir merceği kırılmışsa veya bir yeri bozulmuşsa düzeltmek çok zor.” Ben içimden;

“Ah keşke bozuk olmasa” diyordum.

Bu pazarda her yerden daha çok pazarlık edilirdi. Satıcının istediği ederin yarısını verseniz bile, satıcı hiç kızmazdı. Çünkü sattıkları şeyler eski şeylerdi. Babam, satıcının istediği ederin yarısını verdi. İşte tam bu sırada başka biri teleskobu eline almaz mı! Öyle bir korktum ki! Ya bu amca alır giderse teleskobu? Babamın kolunu dürttüm. Babam;

Anneannemin Akıl Almaz Maceraları

“Ben bu teleskobu Metin’e alacağım” dedi ve beni gösterdi.

“Madem çocuk için alacaksınız, o zaman size...”

Babam teleskobu aldı. Öyle çok sevindim ki... Satıcı;

“Şuradan bakacaksın küçük, şuradan ayarlayacaksın küçük” diye bana gösteriyordu.

Teleskobum o denli ağır değildi. Koltuğumun altında pazarı gezdik ama ben o gün hiçbir şeyle ilgilenmedim. Teleskobum vardı ya... Bir an önce eve gitmek, teleskobu balkona yerleştirmek, yıldızlara bakmak istiyordum.

Ah, gündüzleri yıldızlar görünmezlerdi ki...

Babam, mavi bir şekerlik aldı, onun çok eski olduğunu söyledi ama ben hiçbir şeyi görmüyordum teleskop sevincinden.

Anneannem benden çok sevindi. Ben kapıdan girip;

Anneannemin Akıl Almaz Maceraları

“Teleskooop!” diye bağıınca, anneannem;

“Aman hooop hooooop!” diye bağırdı. Nereden bulur, hemen bir şarkıya başladı:

“Aya bak yıldıza bak, dön de bir Metin’in teleskobuna bak!.. Eh artık, neydi onların adı Metin, hani dolaşıp duruyorlardı, fırıl fırıl?”

“Gezegen anneanne, dokuz gezegen...”

“Oh kapı çıktı bana, her gün bir gezegene gezmeye, amanın ıhlamurlar, meyve çayları, eee ne var ne yok, neydi hele adı, Metin haydi birini söyle.”

“Merih.”

“Ooo Merih Hanım nasılsınız, Melih Bey nasıllar?”

“Melih de nereden çıktı anneanne?”

“Canım kocasının adı da Melih’tir, ne yani?”

Güldük. Babama sordum:

TELESKOP

TELESKOP
100x
P
50x RI